

# РЕШЕНИЕ

№ 40847

гр. София, 21.10.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в**  
публично заседание на 08.10.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Стоян Тонев**

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **8226** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/. Производството по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е образувано е по жалба на С. Н. П., [ЕГН] от [населено място], [жк], вх. А, ет.6, ап.41, чрез Г. В.- АК К., съдебен адрес в [населено място], [улица], № 11 и посочен ел. адрес, срещу ЗППАМ № 26-1116-000051 от 07.04.2026 г. / връчена на 17.06.26г./ издадена от МЛ. АВТОКОНТРОЛЪОР при ОДМВР-ОТДЕЛ „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“ Б. , с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „ гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат подробни основания за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ. Твърди се, че не е извършено административно нарушение като основание за налагане на ПАМ и оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон, както и с неговата цел и е непропорционална. Иска отмяна на ЗППАМ и заявява претенция за разноски. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Г. В., който поддържа жалбата; иска отмяна на ЗППАМ; заявява претенция за разноски и представя списък на разноските. Представя подробни писмени бележки, в които доразвива доводите по жалбата.

Ответникът по оспорването – мл. автоконтрольор при Отдел „Пътна полиция“ Б., редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява.

СГП не изпраща представител и не изразява становище по спора.

Административен съд- София град, след като обсъди доводите на страните и прецени

представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1116-000051 от 07.04.2026 г. / връчена на 17.06.26г./, издадена от мл. автоконтрольор при ОДМВР-Отдел „Пътна полиция“ -Б. , на жалбоподателя С. Н. П. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ – „, гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. ПАМ е приложена въз основа на АУАН, заради това, че жалбоподателят на 20.02.2026г. около 16,30 часа, по път II-19, в района на км.62 с посока на движение от [населено място] към [населено място], управлява собствения си а. Шкода с рег. [рег.номер на МПС] , който е с прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП от 10.02.2026 г. Посочено е, че водачът е нарушил чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП. Приложен е съставения на водача АУАН за нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП

Според представените от жалбоподателя доказателства е сключена 33 гражданска отговорност на автомобилистите за МПС с рег. СВ 2517АВ с начало на застрахователното покритие от 17,15ч. на 20.02.2026г. и край до 23,59 ч. на 19.02.2027г.

По делото са приети като доказателства представените с изпратената по електронен път административната преписка такива, доказателства за компетентност на органите, издали АУАН и ПАМ, доказателства за връчване на ЗППАМ, акт за установяване административно нарушение и ЗППАМ, постановление за отказ да се образува наказателно производство и др.. Приложени са доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за управляваното МПС.

По искане на жалбоподателя, съдът е спрял предварителното изпълнение на ЗППАМ. С определение от 15.07.26г. Съдът е допуснал поправка на ОФГ в свое определение №27057/06.07.26г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на АССГ прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнoleгитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна, като съображенията са следните:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП. В заповед на директора на ОДМВР Б. е посочено, че ПАМ от процесната могат да налагат и младши автоконтрольори в с-р „ПП“. Съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон:

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. 3)ГГ на ЗДвП /ДВ, бр.64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г./, предвижда налагане на принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца, за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В случая с процесната ЗППАМ по чл. 171, т.1, б.3)ГГ от ЗДвП на жалбоподателя Х. е наложена

ПАМ- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Нарушението, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача, е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена поради несклучена застраховка „Гражданска отговорност“ по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Посочената норма на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП в редакцията ѝ след измененията /ДВ, бр. 64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г./, регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, като служебно прекратената регистрация на ППС се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал.6 или по желание на собственика, след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

След измененията на ЗДвП, включително към датата на издаване на обжалваната заповед, отпаднало се явява законовото изискване за уведомяване на собственика на МПС от съответните органи на МВР за прекратена регистрация на автомобила в хипотезата по чл.143, ал.10 от ЗДвП. Считано от 01.08.2025г. обаче, нормата на чл.574, ал.10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл.574, ал.11 от КЗ, когато в срока по ал.10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство.

От горните нормативни обстоятелства следва извода, че установеното задължение за уведомяване по чл.574, ал.10 от КЗ е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл.4 и чл.6 от АПК – за законност и съразмерност.

По делото няма доказателства за извършено уведомяване на собственика на автомобила за липсата на валиден договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите относно въпросното МПС нито от Гаранционния фонд, нито от Информационния център, поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл.574, ал.10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл.574, ал.11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл.143, ал.10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП.

В тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ; доказателства за уведомяване на собственика на автомобила по чл.574, ал.10 от КЗ следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. 3)ГГ) от ЗДвП.

С оглед горното е налице недоказаност на елемент от административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ.

Оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед сключената впоследствие ГО, като съображенията са следните:

Съгласно чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания, за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки.

Принудителните административни мерки, каквато е и процесната, са една от проявите форми на властническата гаранция за точно осъществяване на надлежно, нормативно установено, материално правило за поведение, било като изключат предпоставките, то да бъде нарушено, било като преустановят, деянията предприети в нарушение на същото или изключат предпоставките за настъпване на вредни последици от противоправното деяние или респективно имат за последица, отстраняване на вече настъпили вредни последици от такова деяние.

Тези принудителни мерки по правното си естество не съставляват административни наказания - те не са насочени към личността на дееца - да санкционират неправомерното му поведение, макар и да са форма на административна принуда.

Поради това, за разлика от административното наказание, което трябва да бъде изтърпяно, както е наложено за съответен период от време, през който е постановена принудата -например временното лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, действието на наложената административна мярка е обосновано и допустимо единствено до момента, до който тя има за фактическа последица, предотвратяване и преустановяване на нарушението, съответно предотвратяване или отстраняване на вредните последици от същото.

В случая, административният орган е отнел СУМПС на водача, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от жалбоподателя автомобил е с прекратена служебно регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, тоест поради липса на валидна ЗЗГО.

По делото е представена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила.Сключена е ЗЗ гражданска отговорност на автомобилистите за МПС с рег. СВ 2517АВ с начало на застрахователното покритие от 17,15ч. на 20.02.2026г. Следователно, дейността е била приведена в съответствие с нормативното предписание. ЗППАМ е издадена на 07.04.2026 г.Следователно, със сключването на визираната застраховка целите на ПАМ са били постигнати, а прилагането на ПАМ с оспорената заповед спрямо жалбоподателя е придобило санкционен характер, какъвто ПАМ не следва да има.

Предвид изложеното съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената ПАМ. Жалбоподателят претендира разноски, поради което ответникът следва да бъде осъден да му заплати такива. Разноски са направени и доказани в размер на 605,11 евро, от които - 5,11 евро за държавна такса, 600 евро за адвокатски хонорар. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Видно от приложения договор за правна помощ в случая сумата от 600 евро е заплатена в брой. В съпроводителното писмо, преписката е изпратена от ст. инспектор - началник сектор ПП, който е направил възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Ст. инспектор - началник сектор ПП не е органът издал ЗППАМ и не е ответникът по оспорването; възражението му не подлежи на разглеждане.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, в настоящия състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по оспорването по жалба на С. Н. П.,[ЕГН] от [населено място],[жк], вх. А, ет.6, ап.41, чрез Г. В.- АК К., съдебен адрес в [населено място], [улица], № 11 и посочен ел. адрес, срещу ЗППАМ № 26-1116-000051 от 07.04.2026 г. , издадена от МЛ. АВТОКОНТРОЛЪОР ПРИ ОДМВР- ОТДЕЛ „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“ Б. , с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ -„, гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (ОДМВР) - Б. да заплати на С. Н. П.,ЕГН [ЕГН] от [населено място], сумата от 605,11 евро, за разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП. Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: